

Sygn. akt *XVII AmE 8/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>SSO Małgorzata Perdion-Kalicka</i>
Protokolant –	st.sekr.sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu 6 grudnia 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **Stacji Paliw (...) Sp. J. M. Ś., W. A., M. A. w Ś.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 28 listopada 2016 r. Nr (...)

1. oddała odwołanie;

2. zasądza od Stacji Paliw (...) Sp. J. M. Ś., W. A., M. A. w Ś. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

Sygn. akt XVII AmE 8/17

UZASADNIENIE

W dniu 28 listopada 2016 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki – działając na podstawie art. 56 ust. 1 pkt. 12, art. 56 ust. 2 pkt 1 w związku z art. 56 ust. 3 i 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (dalej p.e.) oraz w związku z art. 104 k.p.a. – wydał decyzję (znak (...)), którą wymierzył przedsiębiorcy Stacje Paliw (...) Spółka Jawna M. Ś., W. A., M. A. z siedzibą w Ś., karę pieniężną w wysokości 40.000 złotych, za naruszenie warunku 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją Prezesa URE z dnia 31 grudnia 1998 r., (...), w ten sposób, że wprowadził do obrotu przez stację paliw w Ś., olej napędowy nie spełniający wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych w zakresie zawartości siarki (decyzja k 3 - 7).

Przedsiębiorca Stacje Paliw (...) Spółka Jawna M. Ś., W. A., M. A. z siedzibą w Ś. wniósł odwołanie od powyższej decyzji, zaskarżając ją w całości oraz wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez odstąpienie od wymierzania kary pieniężnej ewentualnie o zmianę decyzji w części i obniżenie wymierzonej kary i zasądzenie od Prezesa URE na rzecz powoda kosztów postępowania.

Zaskarżonej decyzji zarzucono naruszenie następujących przepisów:

- art. 56 ust 6a ustawy prawo energetyczne (dalej jako p.e.) poprzez nieuwzględnienie wniosku powoda o odstąpienie od wymierzenia kary pomimo istniejących w ocenie przedsiębiorcy przesłanek do jego zastosowania;
- art. 56 ust. 1 pkt 12 i art. 56 ust. 6 p.e. poprzez przyjęcie dużego stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia, przy niedostatecznym rozważeniu dotychczasowego zachowania odwołującego, podjętych czynności zaradczych i jego możliwości finansowych przy wymiarze kary, pomimo istnienia podstaw do przyjęcia nieznacznego stopnia szkodliwości czynu i winy, co w istocie doprowadziło do wymierzenia kary zbyt wygórowanej;
- nierozważenie i nieuwzględnienie szeregu okoliczności wskazujących, że powód w obrocie paliwami przestrzegał obowiązków wynikających z przepisów prawa oraz koncesji, a w konsekwencji błędne przyjęcie za podstawę zaskarżonej decyzji, że powód przy wykonywaniu działalności koncesjonowanej nie dochował należytej staranności.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorca Stacje Paliw (...) Spółka Jawna M. Ś., W. A., M. A. z siedzibą w Ś. prowadzi w miejscowościach Ś. i C. działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi, w oparciu o koncesję uzyskaną na mocy decyzji Prezesa URE z 31 grudnia 1998 r., (...), zmienioną decyzją z 23 stycznia 2008r (koncesja k.27 akt adm). Punkt 2.2.1. warunków koncesji stanowi: „Koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych prawem. W szczególności jest on zobowiązany posiadać ważny dokument określający parametry fizyko-chemiczne tego paliwa będącego przedmiotem obrotu i wydać na jego podstawie, na żądanie odbiorcy, oświadczenie we własnym imieniu, o zgodności parametrów jakości dostarczonego paliwa z parametrami wynikającymi z norm określonych prawem lub z zawartej z tym odbiorcą umowy”.

W dniach 21-22 maja 2015 r funkcjonariusze Urzędu Celnego w K. przeprowadzili kontrolę jakości paliw na stacji paliw w Ś. prowadzonej przez powoda (k.5 akt adm, protokół kontroli).

W trakcie kontroli pobrano do badania próbkę paliwa – oleju napędowego (k.19-20, protokoły pobrania próbek). Badanie pobranej próbki zostało przeprowadzone w Wydziale Laboratorium (...), terminal Samochodowy w K. _ . Wykazało ono, iż jedna z próbek pobranego oleju napędowy nie spełniał wymagań jakościowych dla oleju napędowego, określonych w rozporządzeniu jakościowym ze względu na zawartość siarki. Wymagania jakościowe wskazywały, iż dopuszczalna zawartość siarki nie może przekroczyć 10 mg/kg, natomiast z przeprowadzonych badań wynikało, iż zawartość siarki w oleju pobranym u powoda wynosiła 18 mg/kg +/- 3,3 mg/kg _ (k. 22 akta adm– sprawozdania z badań z dnia 23 lipca 2015 r., nr (...)).

Po otrzymaniu wyników kontroli, powód podjął szereg działań zmierzających do wyeliminowania w przyszłości możliwości wprowadzenia do obrotu paliwa, którego jakość nie odpowiada normom. W pierwszej kolejności powód we własnym zakresie zaczął dokonywać kontroli jakości nabywanego paliwa, uczestniczył w szkoleniu dotyczącym oceny i kontroli jakości paliw płynnych, wdrożył wewnętrzną procedurę przyjmowania i roztankowywania dostaw zakupionych paliw, ustalił regulamin ewidencjonowania i nadzoru, całkowicie zaniechał odbiorów paliwa z naftobazy (...) nr (...) w M., z której pochodził olej napędowy o zakwestionowanej jakości i zrezygnował z współpracy ze sprzedawcą tej partii oleju tj firmą (...) sp. z o.o. (oświadczenie powoda w piśmie z 1.08.2016 k.62 akt adm).

Kolejne kontrole jakości paliw przeprowadzone na stacji paliw powoda nie stwierdziły nieprawidłowości odnośnie jakości sprzedawanego paliwa (k. 85 akt adm).

W związku z powzięciem informacji o wynikach kontroli, Prezes URE wszczął 7 czerwca 2016 roku postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia przedsiębiorcy kary w związku z naruszeniem warunku koncesji na obrót paliwami ciekłymi (k. 1 akt adm).

Stacje Paliw (...) Spółka Jawna M. Ś., W. A., M. A. z siedzibą w Ś. w roku 2015 osiągnęła przychody z prowadzonej działalności koncesjonowanej w kwocie (...) zł złotych, zaś dochody z tej działalności wyniosły około (...) zł, natomiast zysk całkowity spółki wyniósł (...) zł. (k. 38, 64 i 58 akt adm).

Powyzszy stan faktyczny nie był sporny między stronami i został ustalony przez Sąd w oparciu o dowody zgromadzone w toku postępowania administracyjnego, których strony nie kwestionowały a i Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest uzasadnione, a decyzja wydana w sprawie przez pozwanego Prezesa URE jest prawidłowa.

W myśl art. 32 ust.1 pkt 4 p.e., wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi wymaga uzyskania koncesji. Oznacza to, że dana działalność objęta koncesją podlega szczególnemu rygorowi narzuconemu w pierwszej kolejności przez decyzję

administracyjną kreującą w sposób szczegółowy warunki prowadzenia działalności gospodarczej przez dany podmiot gospodarczy objęty koncesją, zaś w dalszej kolejności przez przepisy powszechnie obowiązującej ustawy – prawo energetyczne, co w konsekwencji

immanentnie wiąże się z ograniczeniem zasady wykonywania swobody działalności gospodarczej przez podmioty gospodarcze, zobowiązując ich do bezwzględnego przestrzegania prawa. W przypadku naruszenia warunków koncesji czeka niedyscyplinowany podmiot gospodarczy nieuchronna sankcja przewidziana w art. 56 ust.1 pkt 12 p.e., w myśl, którego, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, prezentowanym przez Sąd orzekający w niniejszym składzie, odpowiedzialność ponoszona na podstawie wskazanego powyżej przepisu ma charakter obiektywny i wynika z samego faktu naruszenia określonym norm prawnymi – w tym przypadku norm prawa energetycznego (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroków z 4.11.2010 r., sygn. akt III SK 21/10. LEX, nr 7373390 oraz 1.06.2010 r., sygn. akt III SK 5/10. LEX nr 622205).

Z tego też względu, odpowiedzialność ta istnieje w oderwaniu od winy, tj. dla ustalenia odpowiedzialności nie jest konieczne wykazanie zawinionego zachowania przedsiębiorcy, lecz wystarcza stwierdzenie faktu zaistnienia określonego naruszenia prawa tzn. bezprawności. Zatem przepis art. 56 ust.1 pkt. 12 p.e. stanowi samodzielną podstawę do wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej za nieprzestrzeganie warunków udzielonej koncesji. Stopień zawinienia podmiotu, który naruszył warunki koncesji, można uwzględniać jedynie przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej (art. 56 ust. 6 p.e.). Wina nie jest więc przesłanką decydującą o samej zasadzie odpowiedzialności.

Na kanwie niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż zgodnie z literalnym brzmieniem warunku 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, powodowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych prawem..

Treść powołanego warunku koncesji w sposób wystarczająco precyzyjny i kompletny określa wymogi, jakim powinno odpowiadać paliwo wprowadzane do obrotu przez powoda. Zdaniem Sądu, koncesja w sposób jednoznaczny wskazuje, że powód nie może czynić przedmiotem obrotu paliwa, która nie odpowiada normom jakościowym wynikającym z przepisów prawa. Natomiast w dacie przeprowadzania kontroli na stacjach paliw powoda, których dotyczy przedmiotowa sprawa, obowiązywało Rozporządzenie Ministra Gospodarki z 9 grudnia 2008r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (obecnie obowiązuje Rozporządzenie z 9 października 2015r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych – Dz. U. 2015, poz. 1680).

Z dowodów zgromadzonych przez Prezesa URE w toku postępowania wynika, że doszło do naruszenia warunku 2.2.1. udzielonej powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Wynik badań laboratoryjnych próbki paliwa, pobranej na stacji paliw powoda wskazuje jednoznacznie, iż olej napędowy nie spełniał wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu jakościowym ze względu na zawartość siarki. Fakt dopuszczenia się przez powoda zarzucanego mu naruszenia jest zatem faktem obiektywnym.

Konsekwencją naruszenia warunków koncesji jest sankcja przewidziana w art. 56 ust. 1. pkt 12 p.e. W myśl powołanego przepisu karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

W tym stanie rzeczy prawidłowe było ustalenie przez organ regulacyjny podstaw do nałożenia na powodów kary pieniężnej, o jakiej mowa w art. 56 ust 1 pkt 12 p.e.

Stosowanie do treści art. 56 ust.3 p.e. wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Natomiast zgodnie z dyrektywą wymiaru kary zawartą w ust 6 art. 56 p.e. Prezes URE ustalając wysokość kary pieniężnej, uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Z kolei art 56 ust. 6a. p.e. daje Prezesowi URE możliwość odstąpienia od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

W odwołaniu od decyzji powód z powołaniem się właśnie na stopień zawinienia i znikomą szkodliwość czynu wskazywał na wadliwość decyzji w kwestii nałożonej kary.

Oceniając subiektywny element zachowania powoda jakim jest zawinienie, to także jednoznacznie należy stwierdzić, że na powodzie, jako profesjonalście ciążył obowiązek stworzenia takiej organizacji działalności gospodarczej, która wykluczyłaby możliwość wprowadzenia do sprzedaży paliwa o jakości nie odpowiadającej normom określonym w rozporządzeniu Ministra Gospodarki w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych. Zaznaczenia wymaga, że przedsiębiorcy mają pełną swobodę wyboru działań, które podejmą w celu wywiązania się z obowiązków koncesyjnych. Mogą to czynić, np. poprzez pobranie stosownych próbek paliwa do kontroli i uzyskanie odpowiedniego świadectwa jakości, czy też nabywanie paliwa wyłącznie od renomowanych dostawców.

Odnosnie należytej staranności powoda, to Sąd doszedł do przekonania, że powód nie wykazał podjęcia takich działań o charakterze ostrożnościowo – prewencyjnym, które uzasadniałyby odstąpienie od nałożenia kary lub jej obniżenie. Wręcz odwrotnie, z treści pism powoda kierowanych do organu w toku postępowania administracyjnego jednoznacznie wynika, że powód upatruje przyczynę złej jakości paliwa w nabyciu go od sprzedawcy, który nie był renomowanym dostawcą. Fakt, że powód po fakcie podjął szereg działań prewencyjnych, wskazuje, że działania te mogłyby być podjęte również wcześniej. Chodzi w szczególności o badanie we własny zakresie próbek nabytego paliwa ale także wzmożenie kontroli załadunku i rozładunku paliwa, w szczególności także ustalenie regulaminu ewidencjonowania i nadzoru.

Zdaniem Sądu powyższe jednoznacznie wskazuje, że powód tym samym nie dochował aktów należytej staranności, skoro wcześniej nie wdrożył procedur zmierzających do badania jakości paliwa sprzedawanego ostatecznie na stacji powoda, jak też nabywał paliwo od dostawcy, który nie miał wystarczającej renomy. Brak więc jakichkolwiek aktów staranności po stronie powoda, które mogłyby zapobiec wprowadzeniu do obrotu paliwa nie odpowiadającego normom, nie pozwalał na odstąpienie od kary.

Podobnie brak jest podstaw, aby uznać, że czyn powoda był szkodliwy jedynie w znikomym stopniu. W tej kwestii zasadne jest odwołanie się do rozważań zawartych w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2015 r. sygn. akt III SK 36/14. Zgodnie z poglądem tam wyrażonym, a który Sąd w składzie niniejszym podziela, analizując stopień szkodliwości czynu należy wziąć pod uwagę, że wymagania jakościowe odnoszące się do paliw stanowiące są ze względu na ochronę środowiska, wpływ na zdrowie ludzi oraz prawidłową pracę silników. Wynika to z faktu, że te właśnie dobra są chronione przez prawo energetyczne i inne przepisy regulujące normy jakości paliw. W szczególności

wskazuje na to treść art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, w myśl którego paliwa transportowane, magazynowane, wprowadzane do obrotu oraz gromadzone w stacjach zakładowych powinny spełniać wymagania jakościowe, określone dla danego paliwa ze względu na ochronę środowiska, wpływ na zdrowie ludzi oraz prawidłową pracę silników.

Odnosnie zakwestionowanego w badaniu laboratoryjnym parametru zawartości siarki w oleju napędowym, to określa je Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych. Dla tego parametru norma przewiduje, że wielkość ta nie może być wyższa niż 10 mg/kg. Parametr ten, co jest powszechnie wiadome jest istotny z punktu widzenia jakości spalin, a tym samym zanieczyszczenia środowiska i w konsekwencji negatywnego wpływu na zdrowie ludzkie, ale także dla sprawności silników spalinowych. Zatem odstępstwo od przewidzianej prawem normy i to w znacznym zakresie, bo aż o 8 mg/kg, nie może świadczyć o znikomej szkodliwości czynu, skoro doszło niewątpliwie do naruszenia ważnych dóbr chronionych tymi przepisami tj zdrowia ludzkiego, środowiska i prawidłowej pracy silników.

Podstawowe znaczenie dla określenia stopnia społecznej szkodliwości czynu ma poza rodzajem i charakterem naruszonego dobra chronionego prawem także rozmiar wyrządzonej i grożącej szkody oraz zamiar i motywacja sprawcy, ale też kontekst sytuacyjny zachowania się sprawcy. Powyższe zapatrywania są wynikiem odpowiedniego stosowania dla oceny stopnia znikomej szkodliwości czynu w prawie energetycznym tych przesłanek, które warunkują taką kwalifikację czynu w prawie karnym tj. 115 § 2 k.k. (tak SN w wyroku III SK 47/13).

Oceniając rozmiar grożącej szkody nie można odnosić istniejącego zagrożenia tylko do rozmiar działalności powoda i jego znikomego w istocie udziału w obrocie paliwem w skali całego kraju. Podobnie skala naruszenia reguł prawa, rozumiana jako wielkość odstępstwa od normy czy pojedyncze stwierdzone odstępstwo, nie może przełożyć się na znikomy wpływ na silniki pojazdów czy środowisko. Przyjęcie bowiem podobnego założenia musiałoby prowadzić do zaakceptowania procedury wprowadzania, przez ostatnich w systemie sprzedaży handlowców, paliwa o złej jakości tylko dlatego, że działają oni na rynku lokalnym i na niewielką skalę lub że tylko sporadycznie wprowadzają do obrotu paliwo nieodpowiadające normom. To z kolei zaprzeczyłoby istocie monitorowania jakości paliw w skali całego kraju i mogło prowadzić do nadużyć, które z pewnością w skali całego kraju musiały doprowadzić do skrajnie destrukcyjnych skutków dla środowiska, zdrowia ludzi oraz dla silników.

W świetle bezspornych okoliczności, potwierdzonych badaniem laboratoryjnym, przekroczenia w paliwie wprowadzanym do obrotu przez powoda minimalnej temperatury zapłonu, oczywistym było, że naruszył on normę, która ma bezpośredni wpływ na środowisko, zdrowie ludzi oraz prawidłową pracę silników.

W tym stanie rzeczy prawidłowe było ustalenie przez organ regulacyjny podstaw do nałożenia na powodów kary pieniężnej, o jakiej mowa w art. 56 ust 1 pkt 12 p.e.

Reasumując, Sąd – nie zakładając celowego działania przedsiębiorcy we wprowadzeniu do obrotu paliwa o jakości nieodpowiadającej normom jakościowym – doszedł do przekonania, że wprowadzenie szkodliwych czynu powoda nie była znaczna, lecz też nie była na tyle niewielka, aby uzasadniała odstąpienie od nałożenia kary. Istotne w tej kwestii jest także i to, że odbiorca końcowy (nabywca paliwa od powoda) nie może ponosić konsekwencji działania sprzedawcy a ma jeszcze mniejsze możliwości selekcyjonowania na etapie nabycia paliwa pod względem zgodności z normami.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, że okoliczności dotyczące: stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu powoda, jego dotychczasowego zachowania i możliwości finansowych - w pełni uzasadniają nałożenie kary pieniężnej w wysokości ustalonej przez organ – 40.000 zł. Niewątpliwie kara w tej wysokości uwzględnia zarówno okoliczności jak i rozmiar stwierdzonego naruszenia koncesji i spełniać będzie wobec przedsiębiorcy swoją funkcję prewencyjną i represyjną. Przede wszystkim kara ta stanowić będzie dla niego wyraźne ostrzeżenie na przyszłość przed powtarzaniem podobnych, nagannych zachowań oraz zmotywuje go do przestrzegania reguł prawnych wynikających z prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej, a przy tym stanowić będzie dolegliwość, nie niosąc ze sobą jednocześnie ryzyka wyeliminowania przedsiębiorcy z obrotu gospodarczego.

Nie można przyjąć za powodem, że już wszczęcie przeciwko niemu postępowania o naruszenie warunku koncesji jest wystarczającą karą. Zdaniem Sądu to właśnie nałożenie na przedsiębiorcę kary pieniężnej skutkuje prewencyjnie na przedsiębiorcę dopuszczającego się naruszenia koncesji. Bez realnie odczuwalnej dolegliwości finansowej przedsiębiorcy nie są bowiem skłonni do podejmowania działań, często wiążących się z ponoszeniem dodatkowych kosztów, ale także w zakresie organizacji przedsiębiorstwa, które mają zabezpieczyć nabywców paliw na stacji paliw przed sprzedażą paliwa, którego jakoś nie odpowiada normom. Podobnie w sprawie niniejszej, powód podjął dodatkowe środki zapobiegawcze, dopiero w obliczu grożącej mu kary pieniężnej, po wszczęciu niniejszego postępowania. A przecież musiały być mu znane liczne przypadki na rynku paliw wprowadzania do obrotu paliwa, którego jakoś nie spełnia norm, pomimo, że sprzedawca hurtowy wystawił nabywcy (sprzedawcy na stacji paliw) certyfikat jego jakości. O ile certyfikat stanowi pewne formalne zabezpieczenie dla stacji paliw, to jednak jak się okazuje nie jest on wystarczającym zabezpieczeniem faktycznych interesów ostatecznych nabywców paliwa, którzy w konsekwencji tankują do swoich aut paliwo o jakości niespełniającej norm. Zdaniem Sądu to dopiero bezpośrednia groźba nałożenia na powoda kary stanowiła bodziec do wysłania pracownika na szkolenie z zakresu oceny i kontroli jakości paliw płynnych (k.98 akt adm), podobnie jak rozpoczęcia monitorowania jakości paliwa we własnym zakresie, czy podjęcia środków ostrożnościowych związanych z tankowaniem i roztankowywaniem paliwa.

Należy podkreślić, że wysokość kary mieści się w zakresie możliwości finansowych powoda, który z prowadzonej działalności uzyskuje znaczny zysk. Fakt, że powód korzysta z kredytu obrotowego w wysokości 800 000 zł w Banku (...) nie stanowi okoliczności uzasadniającej obniżenie kary. Kredyt obrotowy, jak przyznał sam powód w toku postępowania administracyjnego, służy mu do zachowania płynności finansowej w bieżącej działalności (pismo powoda do Prezesa URE z 6.10.2016 k. 92 akrt adm). Jego sytuacja finansowa jest natomiast stabilna i nie jest zagrożona, skoro bank uznał, że posiada zabezpieczenie dla udzielenia tak wysokiego kredytu obrotowego. Przedsiębiorcy w złej kondycji finansowej nie mogą liczyć na udzielenie kredytu w takiej wysokości.

Nie jest więc zdaniem Sądu zasadne obniżenie kary pieniężnej, gdyż jej wysokość jest adekwatna do szkodliwości czynu, ale także odpowiada możliwościom finansowym przedsiębiorcy. Kara w wysokości symbolicznej, która nie jest odczuwalna lub odczuwalna jest w znikomym stopniu przez przedsiębiorcę nie osiągnie zamierzonego skutku prewencyjnego. Może się bowiem okazać, że w wyniku nakładania zbyt niskich kar, przedsiębiorcy będzie się bardziej opłacać uiszczenie kary pieniężnej w symbolicznej wysokości, niż podjęcie często kosztownych nakładów na zwiększenie kontroli jakości paliwa wprowadzanego do obrotu (np. częstych badań laboratoryjnych, szkoleń pracowników, systemu monitoringu, częstego czyszczenia zbiorników itp.). Ponadto tylko kara odpowiednio wysoka spełnić może funkcję odstraszającą także w odniesieniu do innych przedsiębiorców zajmujących się obrotem paliwami ciekłymi.

Co się zaś tyczy dotychczasowego niekarania powoda za naruszenie warunków koncesji to okoliczność ta zdaniem Sądu nie może wpływać na obniżenie kary. Zasadniczo koncesjonariusz powinien bowiem wykonywać działalność zgodnie z warunkami koncesji i nie naruszać obowiązujących norm prawnych. Zatem ten stan powinien być uznany za normę zachowania. Sąd nie znajduje zatem podstaw, aby wynagradzać, w postaci obniżenia kary, tych, którzy norm dotychczas przestrzegali. Powołany przepis art. 56 ust 3 p.e., nakazujący uwzględniać dotychczasowe zachowania przedsiębiorcy, pozwala w ocenie Sądu uwzględniać wcześniejsze karanie przedsiębiorcy jako okoliczność wpływającą na zaostrzenie kary a nie na jej obniżenie w przypadku przestrzegania obowiązujących reguł.

Mając na uwadze powyższe Sąd w oparciu o przepis art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie uznając je za bezzasadne.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 kpc zasadą odpowiedzialnością za wynik procesu przyjmując, że kosztami należnymi – wygrywającemu sprawę – Prezesowi URE było jedynie wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, ustalone na podstawie § 14 ust.2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia odwołania, tj z uwzględnieniem zmian dokonanych z dniem 1 października 2016r .

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka